

„Ja ja — han har da allénfals faaet Skik paa hende, den sorte Trine, som I kalder hende . . . Det maa da næsten kaldes et Mirakel, skulde jeg tro. Og saa er der jo ogsaa en gammel Mand dernere i Lejet, som han skal have kureret for Drukkenskab . . . og det bare ved at gaa ham forbi en Aftenstund og endda ikke sige saa meget som et eneste Ord.“

„Ja saadan fortælles der jo.“

„Ja — sandelig! — det er mærkelige Tider, vi lever i, Frk. Gude! Man gnubber sig oven i sit Hoved og veed saamænd mangan Gang knap, hvad man skal tænke om'et.“

Det var Emanuel, de talte om. Han havde nu opholdt sig paa Egnen i nogle Uger og var i den Tid bleven et almindeligt Samtaleemne her, — ja, trods den Tilbagetrukkenhed, hvori han stadig levede, var han paa Vej til at vække et formeligt Røre i visse Dele af Befolkningen. I Begyndelsen havde man vel været mest tilbøjelig til at smile af det klosteragtige Levnet, han førte, og som efter Sigende endog gik saa vidt, at han fastede visse Dage om Ugen for at modstaa Syndens Fristelser. Henne paa Højskolen ymtede man rentud om, at han var bleven gal. Men saa hændte det, at den sorte Trine en Søndag til almindelig Forbavselse viste sig i Kirken, ja endog søgte Herrens Bord; og snart rygtedes det, at det var Emanuel Hansted, der havde haft Del i denne mærkelige Omvendelse. Fra dette Øjeblik slog Stemningen mange Steder om. Det viste sig, at navnlig blandt Smaafolk og ganske særligt blandt de fattige Fiskere nede i Lejet, som hidtil var forbleven ganske upaavirkede af Egnens aandelige Rørelser, var mange stærkt optagne af denne besynderlige fremmede, der frivilligt hengav sit Liv til Fattigdommens Ydmygelser og Vanære. Han havde undertiden givet sig i Snak med dem, naar de stod ved Stranden og røgtede deres Garn; og skønt de ikke altid forstod hans Tale, havde alene hans sære Skikkelse og Mildheden i hans